

PUBLICACIÓ
QUINZENAL
D LITERATURA:
I ART: GIRONA

A SA SANTEŢAT EL PAPA

LLEÓ XIII

am motiu del XXV aniversari de sa gloriosa eczaltació al Suprem Pontificat, el redactors de VIDA li trasmeten el testimoni de llur filial felicitació ensemps que donam afectuoses gracies al Senyor per haverli fet la gracia, sols una vegada en dinou sigles concedida, de veurer els anys pontificals del Princep dels Apostols, 1878-1903.

Núm. 27.

Any II.—28 Febrer, 1903.

¿QUI ES EL SANT PARE?

El molt Sant Bisbe de la Iglesia Católica.—*Concili de Soissons.*

El Patriarca universal.—*Sant Lleó.*

El Quefe de l' Iglesia del mon.—*Innocenci.*

El Bisbe elevat á la cima apostólica.—*Sant Cipriá.*

El Pare dels Pares.—*Concili de Calcedonia.*

El sobirá Pontifice dels bisbes.—*Idem.*

El sobirá Sacerdot.—*Idem.*

El Princep dels Sacerdots.—*Esteba, Bisbe de Cartago.*

El Prefecte de la Casa de Deu y el Custodi y Guarda de la vinya del Senyor.—*Concili de Cartago.*

El Vicari de Jesucrist y el Confirmador de la fé dels cristians.—*Sant Jeroni.*

El Summo Sacerdot.—*Valentiniá y tota la antiguitat.*

El Sobirá Pontifice.—*Concili de Calcedonia.*

El Princep dels Bisbes.—*Idem.*

L' Hereu dels apóstols.—*Sant Bernat.*

Abrahan per lo Patriarcat.—*Sant Ambrós.*

Melquisedech per l' ordre.—*Concili de Calcedonia.*

Moisés per l' autoritat.—*Sant Bernat.*

Samuel per la jurisdicció.—*Idem,*

Pere per lo poder.—*Idem.*

Christ per l' unció.—*Idem.*

El Pastor del remat de Jesucrist.—*Idem.*

El Claver de la casa de Deu.—*Idem.*

El Pastor de tots els pastors.—*Idem.*

El Pontífice cridat á la plenitut del poder.—*Idem.*

La Boca y el Quefe del apostolat.—*Origenes.*

La Seu y l' Iglesia principal.—*Sant Cipriá.*

L' Origen de la unitat sacerdotal.—*Idem.*

El Llás de la unitat.—*Idem.*

La Iglesia ahont resideix el poder principal.—*Idem.*

La Iglesia Arrel y Mare de totes les demás Iglesias.—*Sant Anaclet.*

La Seu sobre quina ha construït el Senyor l' Iglesia universal.—*Sant Damás.*

El Punt Cardinal y el Quefe de totes les Iglesias.—*Sant Marcelí.*

El Refugi dels Bisbes.—*Concili d' Alexandria.*

La Suprema Seu Apostólica.—*Sant Athanas.*

La Iglesia presidenta.—*L' Emperador Justinia.*

La Seu Suprema que no pot ser jutjada per un altre.—*Sant Lleó.*

La Iglesia anteposada á totes les Iglesies.—*Victor d' Utica.*

La primera de totes les Seus.—*Sant Prosperin.*

La Font apostólica.—*Sant Ignasi.*

El port seguríssim de tota la Comunió Católica.—*Concili Romá, (en temps de Sant Gelasi).*

ENSENYANSES DE LLEÓ XIII SOBRE EL REGIONALISME

“Quan tiranisi ó amenassi un govern, que tinga á la nació injustament oprimida, ó arrebasei á l' Iglesia la deguda llibertat, es just procurar al Estat altre temperament ab el qual se puga lliurement obrar”.

“Ni repren (l' Iglesia) als que procuran que les ciutats viscan ab lleys propies y 'ls ciutadans disfrutin de mes ampla facultat d' augmentar sos profits. Sempre fou l' Iglesia fidelíssima fautora de les llibertats cíviques temperades y bé ho testimoniejan en especial les ciutats de Italia que per medi dels drets del municipi lograren prosperitat, riqueses, nom gloriós, durant el temps en que, sens ningú destorbarho, se dexava sentir en tots els ordres de la societat l' influencia saludable de l' Iglesia”.

(*Encíclica LIBERTAS de 20 Juny 1888*).

P.

EL MEDI AMBIENT I L' ART LITERARI

No fa gaires dies, en l' Ateneo de Madrid, va originarse am motiu d' una discussió sobre materies d' art, un esvalot que no diu am la serietat d' aquell casal científic. En dits moments, clásics i modernistes treien a relluir sos arguments en pro de llurs ideies i vá arribar un moment culminant, en que una frase llensada vigorosament per un literat

jove, vá fer enmúdir als d' amdugues parts. "Digas lo que 's vulga, el medi ambient, engendra la corrent literaria, jamai una novela ni un poema han sigut causa de transformacions socials". Pensem un xic sobres axò.

A que obeïex la opinió contraria? Els autors de produccions literaries, no poden menys que venir influïts per l' ambient que 'ls rodejá, respiran en l' atmósfera que de comú els envolta i sos enteniments no poden menys que venir forsats, a establir la eterna comparació, de lo que és ó eczistex, i de lo que deuria ser. El punt de partida de quants literats han sigut y serán, residex en sa propia eczistencia, en son actual pensar, que 's conforma am lo que veu i 'l fa sentir, surgint al matex temps la comparació esmentada. Ficsemsi bé. No hi ha cap obra literaria, que plantegi un plan científic, social, económic, etc., que no partexi de punts capitals presos de la realitat al temps de veurer llum i no hi ha cap obra literaria que al resoldre aquells problemes, no porti en si una solució als matexos, segons el criteri del autor, solució sempre més avensada al estat actual de coses, de quan veu llum l' obra literaria. La afirmació de que l' obra literaria modifica l' ambient social, prové de que 'ls seus partidaris, prenen per punt de partida l' enteniment del autor que resolt el problema, creuen que de ell emana tota la consecuencia, sense ficarse que si bé es una causa primordial en la transformació social l' autor, el fonament de la matexa residex en l' ambient que rodeja al matex autor al escriure sa producció.

Consideris que el mon es una perpétua transformació, i un encadenament llògic de forces. No sols en l' art podem apreciarla, si que també i en moltíssima més escala, en la ciencia. L' influencia d' aquesta en la literatura, ens prova una vegada més, que no es l' ambient social derivació consecutiva de la matexa, sino que pel contrari l' ambient social, es el primer factor de les transformacions que en dit ordre s' operan. De 'l contrari caiém en l' absurda afirmació, de que la ciencia prové directament de la literatura.

La ciencia sobre tot en l' ambient literari dels nostres temps ha influït grandement. La fisiologia, la medicina, la geologia i l' arqueologia, han trovat aplicació en la literatura. Els estudis criminalistes, els de etnografia i paleonto-

loiga, han trovat ressó en les obres dels germans Rosny, l'ipnotisme en les de Camille Pert, a Espanya matex, Perez Galdós aplica la ciencia dels oculistes en sa obra "Marianela"; Bourget (Paul) aprofita els estudis naturalistes de Fechner, Wundt i Ribot. Estudis socials, omplen les planes del desgraciat Zolá, la psiquiatria trova ample camp de desenrotllo en els "Espectres" d'Ybsen, l'arquitectura's veu honrada en les hermoses planes literaries de Emile Gebhart, i mil i mil eczemples aniriam citan en defensa de nostre opinió.

Se 'ns replica, que si no tot, en part moltes reformes socials provenen del camp literari. Som nobles en acceptarho, pro no mes en quan les reformes que es pretenen, son d'ordre secundari, son punts de vista parcials de la qüestió principal, pro no en quan se vulga que sien reformes radicals en un ordre social determinat.

RAFEL GAY,

LES DUGUES HOSTIES

*Hostia blanca esplendorosa
que t'axeques magestuosa
d'entre un mar de llum grogosa;
Hostia blanca immaculada
d'encens blau embolcallada
d'or i plata rodejada;
Hostia blanca, hostia rodona
cenyida d'una corona
d'esmeragdes i raits d'or,
Hostia blanca i sacrosanta,
Hostia pura i radiant
¡Jo t'venero! ¡Jo t'ador!*

*Hostia blanca magestuosa
que circules silenciosa
per la ciutat remorosa.
Hostia blanca immaculada
sots pobre umbrela portada.
Hostia humil, hostia amorosa
que t'presentes presurosa
prop del llit quan ens morim.
Hostia blanca que t'humillas,
Hostia gran i hostia senzilla,
¡Jo t'admiro! ¡Jo t'estim!*

RAFEL MASÓ I VALENTÍ.

DE POESIA CATALANA (*)

III

RAMÓN MASIFERN

Altres noms que després d'en Casas he venerat, es el d'en Ramón Masifern. Aquest es un poeta camperol, y puch ben posarlo á la llista dels que forman una época que resoltament ha de tornar orientant de cop la corrent poética de la nostra terra.

Jo no podré pas may oblidar l'impresió que 'm feu aquella *Aglenya* llorejada ab la *Flor* als Jochs Florals de 1892. Aquell perfum que s' desprén de tant flayrós ramell, fa mirar ab indiferencia totas aquestas toyas de flors artificials ab que la majoria de poetas moderns han ornat l' altar de la patria. *L' Aglenya* ab la frescor é ingenuitat que traspúa fa naixer tot seguit intens desitj de seguir al poeta en sa carrera. Voldriam que s' ens presentés un enfilall tant oviador y que regalés aquest ambient.

Mossen Cinto que sempre estava al aguayt dels poetas busquerols, ha dit cosas molt falagueras parlant d'en Masifern y moltes poden veuresen en lo bell prolech que l' hi posá en *La vida al camp* poemet bucolich que 's feu rotllo en l' época de sa eixida que festejaren plomas tant eminents com son la d'en Pereda, Fastenrhat y el gran poeta de la Provença; aquell que sa encantadora *Mireio* glosá tant bé la vida del camp.

En las planas de *La Vida al camp* el llegidor que te sentiment y gust s' hi esplaya de debó y s' enamora de aquella vida patriarcal que han abandonada molts avets com las alobas per los mirallets d' una cultura mes refinada en que no es pas or tot lo que llú.

Escoltéu com descriu *La casa payral*

Oh, quin mas mes bonicoy...!

miral be, prenda estimada. ..!

L' auraneta hi fa son niu,

ombra suau li dona la parra,

l' aloba y 'l passarell

li cantan tendres passadas.

(*) Vegintse 'ls nombres IXX y XX del any passat,

.....
*Trescents anys que el seu bon nom
 y 'l seu bon govern l' aguantan,
 el portal es sempre obert,
 la caritat es son guarda*

En aquell niu es ahont s' ajoca 'l poeta contantnos pas á pas totas las diadas del any ab sas toscas senyaladas. Quan parla del servey també mostra 'ls sentiments d' aquella bona gent...

*Lo servey hi es ben mirat
 sense ronchs ni malas caras;
 quan cau xacrós ó envellit,
 mes se 'l vol, mes se 'l recapta.
 No se 'l treu, no, com un gos
 (com solen fer pels vilatjes).
 tant si es sa com desvalgut
 fa vida y mort á la casa*

.....
*Oh quin mas més alegroy!
 quin sojorn de dolça calma!
 Per ferlo del tot hermós
 sols ta hermosura hi mancava!*

Y ab aquesta frescor segueix pas á pas lo moviment del mas. *La cacera, La sega...* es dir tot; sobresortint *La batuda* ab aquest comens tant encoratjador que glosá Mossen Cinto en son grandios discurs presidencial del Certamen de La Bisbal.

*Ja l' era está á punt
 ben llisa y ben neta;
 ja l' era está á punt:
 ¡bon batre 'ns espera!
 Que si batarém?
 ¡Deu m' ajud, moreta!
 que si batarém
 ab eix sol que 's lleva.*

Y á cada posada del romans, llis y frescóy segueix aquest rescoble tant viu.

*¡Cigales, cantéu,
 canteu fins al vespre!*

.
Quin petá 'l fuet!
quina pòlsaguera!
quin joch de rampins!
quin mar los en gas!
No ho veus amor meu
que va bé la feyna?
No veus el grá d' or
com salta y rosseja?
D' aquest be de Deu
tu 'n serás mestressa...
Cigalas canteu,
canteu fins al vespre!

Axó es poesia catalana y ben catalana. Axó sol ens prova lo que en *L' Aglenya* ens diu l' autor.

que no ha anat á espigolar
fora de terme.

Aquesta sinceritat la fa extensiva en totas sas obras en Masifern, en lo joliu tomet *Notes del Cor* ho recorda de nou que sols exala lo que l' hi bull dintre.

De las telas del meu cor
n' he arrancat aquestas notas;
qui no tinga sentiment
no las trovará agradosas.

Passéu, donchs, passéu de llarch
pels que tenen la Fe morta,
pels qui l' hálit del Amor,
enfanguejan y deshonran,
pels qui gelats d' esperit
la Santa Patria no adoran...

Y anéu, anéu, á dindar
entorn las animas bonas
los que estiman tot lo bell
y ab tot lo Sant se confortan.

Prou que los sentim dindar las notas suaus y plenas del poeta ampordanés que encare canta de ferm apesar d' estar arreconadet y fora del trahut que portan las lluytas literarias per las ciutats populosas.

Anant de viatge ens hem trovat per casualitat y ab dalió hem fet petar la xerrada esponjantnos de goig el cor; al arriuar á casa he despenjat de ma llibrería sos bells volums y llejintlos de nou he pres la ploma continuant los articles *De Poesia Catalana* que aném donant als llegidors de VIDA.

ANTÓN BUSQUETS Y PUNSET.

UNA AGONIA

(PREMI EN EL CONCURS DE LA REVISTA "MONTSERRAT")

Quèia la tarda; per la finestra mitj oberta de la cuina entrava un raig de sol esgrogueit que lentament anava esborrantse; i aprop la llar una velleta asseguda en una cadira de brassos, voltada de coxins, anava morintse més lentament encara.

No hi havia res a fer. Dotze anys que aquella eczistencia s'esllanguia a petites sotregades tan imperceptibles que havia arribat al ecstrem sense que ningú en fes cabal. La jove trastejava per la cuina fent sos quefers i una dòna que havien cridat per ferli companyia, restava dreta, creuada de brassos, mirant fit a fit a la agonitzanta com si esperés veure, d'un moment a l'altre, sortir d'aquell cos miserable i llastimós l'anima deslliurada.

A voltes abdós se deien algunes paraules en veu baxa, s'acostaven a la pobra vella, la contemplaven una estoneta atentament i tornaven, la una a son llòc d'observació, l'altre als fogons ont hi xiuxejava una cassola.

La claror minvava... minvava... a fòra 'l cel verdós illuminava melangiosament el paisatge plè dels tons gròcs i malaltissos de la tardor i d'assí i d'allá les fulles quèien am pausa voleiant indecises; l'aire pur i transparent portava, sens debilitarles, les remors llunyanes; crits de mainada que jugaven, fressa de carros que venien i que al passar refregaven les parets am les fexines de que anaven encimbellats, enfosquant sobtadament l'habitació, al creuar l'

ample finestra; i sempre marejadora i continua, la xerradissa immensa dels pardals que esvoletagaven atapaint les verdisses del torrent.

—Tarda molt l' hereu—, feu la veïna com si tingués por de trobar-se sole amb un còs mòrt entre aquella mitja fosca.

L' altra encengué 'l llum tremolosa i guaitá desseguida al recó ont la velleta finava. Aquesta seguia igual: son cap, coronat de cabells esbullats que s' escampaven de dintre l' estrenya caps com blanca escuma, li queia sobre 'l pit, i allí 's gronxava al compás de son blex feble que surtía xiulant i ac-celerat de la boca entre-oberta, amb el llabi de bax caigut. Sa cara tenia una ecspressió de tossuderia i sos ulls dintre llurs morades conques, estaven ficsos, estranyament ficsos, mirant el sòl amb una atenció espantable. Una suor llefiscosa la cubria tota i un dèbil tremolor l' agitava.

Al cap de poc se sentí grinyolar una porta i aprés, en l' entrada, un sotrac com si descarraguessin alguna cosa, i l' herèu s' endinzá en la cuyna am passos precavuts i relligiosos.

—Gracies a Deu!—i les dues dones llensaren un sospir.

—La mare?

—Sí, la mare... la mare...!—i la jove va signarla amb el cap, mirantlo a n-ell am compassió i respecte.

L' hereu avansá uns quants passos, fins al escó, i se assegúé pesadament com si un cansanci terrible li blinqués les cames. Fitá l' esguart en la seva mare; no estava pas afligit, una estupida resignació l' aclaparava. No hi havia res á fer, i en son interior repetia:—Se mor, s' está morint—; i buscava llàgrimes de desespero, volia recordar lo que havia sigut per ell aquella santa dona; empró feia tan temps qu' era no mes qu' un cos vegetatiu, que no podia pas trobar d' anyor els seus cuidados ni la seva estimació; i seguia mirantla, mirantla, com si sentís la necessitat de gravar al menys, aquella fesomia demacrada i sense ecspressió, en son cor, per conservar-la com una rel-liquia, com un recort sagrat, únic que li quedaria de sa mare.

Axis estigué una bella estona; mentres tant silenciosament arrivava una parenta; doná la bona nit moguent am prou feines els llabis contrets per una ganyota d' aflicció. No 'n sabia res; tornava del camp quan li donaren la mala

nova; i quedá com els altres mirant a la malalta, inmóvil, am les mans que venien disposades a fer quelcom, creuades, sense esperances de ser útil.

La nit havia interromput les remors de fòra; ara regnava un silenci pesat i esfereidor.

Tots creien veure en el recó més fosc de la ennegrida cuina, l'imatge de la mort erta, sèria, que esperava am paciència, mentres ses ales de rat-penat, grises i membranoses, tremolant de desitj, axecaven un ventitjol imperceptible que feia ondular la flama fumosa del llumet de ganxo, i espargia una farum de tomba.

El trevall lent, cansat, monóton, de la llarga agonia, continuava. Els fils misterios que retenian l'ánima anaven rompente poc a poc, un per un, consumits per un foc desconegut e invisible.

El silenci es feia mes pregon, mes pregon a mida que s'apropava l' instant suprem.

De sopte unes petjades fermes i potentes, ressonaren i una veu sacrílega, descarada i fresca, cridá:

Agneta, Agneta, ont es l' Agneta?—i una dona grassa, robusta i hermosa, avansá sens mirament, amb un nin als brassos, res, alegroi, d' ulls i clars ecspressió divina.

Sens dupte no sabia lo qu' en aquella casa passava.

—La mare está finant, digué la jove d' en bax en bax.

La que arribava obri la boca en senyal de sorpresa; confosa i avergonyida, murmurá:

—Si soc bona per alguna cosa...—i quedá al mitj del llindar, plena d' una curiositat invencible.

Els altres feren un signe ecspressiu; no hi havia res a fer. Allí sols s' esborraba una ombra venerada; es fonia una figura trista i respectable, que desde feia temps decorava 'l reconet de la llar, inmovil i muda, sense dar molesties esperant aquells instants am l' aire de paciència i resignació en que havia passat la vida, una vida de sacrifici plena d' angoxes i fadigues. Ni tan sols els hi daba fèina en l' agonia, no necessitava res; moria dolsament com havia viscut; encara en son rostre semblava veureshi un gest d' humilitat i d' excusa per la insignificant molestia i la poca aflicció que causava. Ella s' entregava bonament; no lluitava am l' eterna igualadora de les coses.

Al entorn seu no hi havia ni dolor, ni crits de desespero, ni paraules de comiat; una pau sobirana envolcallava 'l final de la eczistencia aquella, que acaba després de complerta sa missió am la tranquilitat del que feta la tasca es dexa caure al sòl, relacsa 'ls seus membres i s' adorm.

L' infantó mirava d' un costat a l' altre sens dupte esperant algun afalec, i la mare 'l besava ofegant el soroll de ses besades; i acarontantlo, com si tingués por de que interrompés amb algun xisclet estrident la solemnitat d' aquella escena, a cau d' orella anava dientli:

—Mira, la pobra Maria, mírala—i li torsava 'l cap perque es ficsés en ella i li agafava 'l bras que pujava i baxava suaument, mentres li aconsellava:—Fesli adeu a la Maria, fesli adeu.—

I la maneta molsuda i tendrissona del menut se movía sense trassa, la boqueta es preparava per somriure i 'ls ulls blaus, transparents i lluminosos miraven á la que eczalava l' últim alé de vida.

El cor, plé de dolcesa, de la velleta esbategava cada cop mes lent, cada cop mes cansat, com un pèndol sens ressort, abandonat a la forsa tiránica de la terra que 'l xutgla inmovilisantlo...

I 'l cor doná l' ultim sotrac i l' ultima bombolla d' aire exí dels pulmons paralisats, i la boca s' havia obert esgarri-fosa, i un' ombra entelá la mirada, i la testa caigué sobre 'l muscle aclaparada per la pesantor d' una sòn invencible.

Quelcom solemnial i grandios omplená 'l reduit espai; tots quedaren cor-presos per la sublim senzillesa d' aquell acte qu' ells creian tant imponent i terrorífic.

Les piadoses dones clogueren els ulls a la morta, mentres l' hereu s' agenollaba mecánicament.

Un murmuri de resos feu conmourer 'l glassat ambient mortuori, i la maneta del nen moguentse sense trassa anava signant:

—Adeu, adeu, Maria, adeu, adeu.—

PRUDENCI BERTRANA.

FARUM D' IMPREMPA

EN QUE CONSISTEX LA FILOSOFIA CATALANA.—ELS ARTISTES I LA POLÍTICA. EL CLERO I LA POLÍTICA.—“EL MONTANYENCH” SETMANARI OLOTÍ.—REBUT D' UN LLIBRE.

La revista *Catalunya*, publica un article, original d'en Lluís Gispert, sobre el llibre de Mossèn Bové, *La Filosofia Nacional de Catalunya*. D'ell reproduïm aquest tros, ont s'hi precisen les tendències de l'escola filosòfica de nostra terra. Diu: “La filosofia catalana, en cas de que existeixi te de ser psicològica, armònica y crítica. El psicologisme respón al caràcter individualista de la rassa. El català reflexiu y concentrat en sí mateix, te de fixarse necessàriament en los seus propis actes y estudiarlos ab la mateixa complacència ab que un se mira retratat en un mirall. Per xo l' Anatomía ha estat sempre una ciència conreuada ab predilecció pels fills de Catallunya, y per xò no pot fallar entre ells aquesta mateixa predilecció per la psicologia que es l'anatomía de l'ànima. Per altre part l'esperit mercantil dels catalans es causa de que aquestos s'assimilin las distintas qualitats dels pobles ab los quals se relacionan: y com que aquest esperit mercantil va sempre acompanyat d'un sentit pràctic extraordinari d'aquí es que 'l català procura equilibrarles ab la proporció deguda aquestas qualitats assimilades, formantne un *tertium quid* que les reduheix a la unitat sense que per xó 's destruheixin o 's confongan. Veusaquí perque la filosofia catalana ha de ser armònica. Y finalment ha de ser crítica—no en el sentit modern de la paraula com l'articulista explica més enavall—perque 'l poble català es el poble mes lliure de la terra. Son esperit d'independència no li permet subjectarse á una doctrina per la sola autoritat, com tampoch la seva serietat caracterísca no 'l deixa llensarse en brassos d'una novetat qualsevulla. Lo qu'ell fa es subjectar a un previ examen tot allò que 's presenta a la seva consideració, y, enemich d'exclusivismes y exageracions, procedeix racionalment, senta principis, estatuheix els límits de cada cosa y abraça tot lo bó y refusa tot lo dolent è inútil. En lo concepte de Mossèn Bové la ciencia luliana reuneix aquestas tres condicions de ser psicològica, armònica y crítica y per xo estableix resoltament la proposició de que ella y no cap altra es la filosofia indígena de la nació catalana.”

—En un article titulat *Els intellectuals y las eleccions*, explica la *Veu de Catalunya* l'enllás entre l'art i la política, entre la prosperitat material i les lletres. En copièm aquest retall.

“¿Més tan deslligada és la missió del artista de la marxa política y social, que li puga esser indiferent y fins odiosa? Tan poch relacionada troba ab la expansió y el foment de l'art, la qüestió de la riquesa, la pau y la cultura públicas, que puguin prescindir de contribuir ab la seva acció de ciudadá? Cometería un grave error qui ho considerés aixís. Las arts y lletres d'un poble están en rahó directa de la seva superioritat política y administrativa, del seu engrandiment, de la seva prosperitat.”

— *El Montanyench*, d' Olot endressà sòn nombre de 22 de febrer a la memoria del malaguanyat Vayreda. A més d' un ecsspressiu retrat degut al llàpit del distingit artista en Berga i Boada publica treballs literaris de tot lo granat dels escriptors olotins, i el capítul III de "La Punyalada" novela póstuma qu' està esperant el públic de nostra terra.

— *El Correo Catalán*, en dos articles tracta de la important qüestió de la política i 'l sacerdoti. En el segón intenta demostrar que el capellá católic deu militar en el carlisme; com qu' aquesta es diputa en quina, donat el caracter de nostra revista no hem pas de embrancar-nos, parlarem unicament del primer, que combat amb ardidesa la malicia ò totxeria dels que creuen que 'l sacerdot fora de la sagristia i del confessionari ja no te de fer casi res més que dir pare-nostres i jugar al tresillo a ratos perduts.

Ens plau la gent lluitadora i fugim dels esquerps quan se tracta de defensar a la Relligió ò a la Patria per xó ens posem al costat de l' articulista en l' assumto qu' ell tracta: "En efecto: diu,—(entre parentesis, ens sab greu que axò sigui en castellá) el ministerio que el Clero desempeña se reduce, por decirlo de una vez, á defender la verdad, que es una é inmutables, y á combatir el error bajo sus múltiples aspectos considerado. Desgraciadamente el error produce horribles estragos y acarrea innumerables males á la sociedad actual: el error y la mentira han tomado carta de naturaleza en nuestros dias y han sentado sus reales en medio de nuestro pueblo desdichado. Empero la verdad ha quedado mal parada, aletargada, mejor dicho, envuelta en los laberintos del sofisma. Por otra parte, el ministro de Cristo es el enviado por Dios para derramar el torrente de luz con que alumbrar las inteligencias y para comunicar la paz y el bienestar social con que mover los corazones. Deber es del sacerdote defender valerosamente la verdad y destruir con denuedo el error; y entiéndase bien: puesto que uno y otro se han dado cita en medio de la sociedad actual: en medio de ésta, ante la faz del mundo públicamente, debe el sacerdote católico aceptar el reto sacrílego dado por la revolución descarada é impía. Hé aquí la política del Clero.

Además: es el Clero un conjunto de ciudadanos que *jure* (y aún podemos añadir *facto*) tiene voz y voto en la moderna sociedad; es ciudadano, y como á tal, debe procurar que se dicten leyes conformes á su Religión que es divina, que se respeten sus legítimos intereses que son sagrados, en una palabra, que se moralice la sociedad, objeto hoy de los más fenomenales escándalos y del desenfreno más lamentable. El sacerdote no debe permanecer callado: es ciudadano, y su Religión y su moralidad social é individual exigen de él un puesto en el combate, un lugar en la lucha á que se le ha provocado: este puesto, este lugar es la política".

Finalmente: la Iglesia necesita de buenos campeones, de intrépidos adalides para llevar á feliz término la buena causa. Y al sacerdote precisamente es á quien corresponde la defensa de la Iglesia cuyos derechos indiscutibles juró mantener al formar parte en sus filas.

—Amb una atenta dedicatòria de son autor—qu'agraím—en Josep Aladern, havem rebut el llibre del qual parlàvem l'altre dia en aquesta metexa secció. Com que l'obra s'ho val, la volem llegir detingudament, i per xò no 'n parlarem fins al nombre pròxim. —J. M.

NOSTRE CONCURS

Composicions rebudes fins avui:

- 27.—L' orfe. L.: *Plora de fret y tot tremola...*—(Bori y Fontestá).
- 28.—Ardidesa. C.: *Com alat oronel*, etc.
- 29.—Despertament. C.: *L' alegria del meu cor*, etc.
30. Lo monument de Colo. L.: *¡Quin pedestal per l' estatua!..*—(Verdaguer).
- 31.—A la meva mare.—*Décima*.
- 32.—El Lilá blanch. C.: *Mes al que etc.*
- 33.—La mort del Ivern. L.: *Primaveral*.
- 34.—La rosa. L.: *Vanitose*.
- 35.—De istiu á istiu. L.: *A una rosa*.
- 35.—¡Avant! L.: *La fals al puny*.
- 36.—La manqueta. L.: *Els boigs fant bitlles*.
- 37.—Impresió. L.: *Records d' una vaga*.

La composició titulada "Lo ballet de Buixalleu" ha vingut sense el sobre clos corresponent, que deu tancar el nom del autor. Si no 'l rebem a son degut tems no podrà entrar en concurs l'esmentada composició.—El secretari del jurat, *Francisco Viver*, prevere.

ESPIGOLANT. -- CRÓNICA

El llorejat poeta en J. Calzada i Carbó, acaba de publicar un llibre titulat, *Violas*.

S'ha nomenat una junta per a recullir almoines per a la restauració del Monastir de St. Cugat del Vallés, formada pels senyors: *Gayeta Barraquer, Pvre.*, President.—*Marques de Dou*, Tresorer.—*Joan Martorell*, Arquitecte.—*Ferrán de Segarra*.—*Antoni Elias de Molins*.—*Gayetá Soler, Pvre.*—*Joan Maragall*.—*Ramón Viñas*.—*Joan Permanyer*.—*Alexandre M.ª Pons*.—*Raimón Casellas*.—*Josep de Peray*, Secretari.

Les almoines se reculliran a la Secretaria de Cambra del Bisbat de Barcelona y a la Rectoria de Sant Cugat del Vallés; estant ademés autorisats pera rébreles tots els individus de la Junta.

—Ha sortit el cartell del certam literari de Ripoll, organiat per la Lliga Catalanista, de quin cartell figuren els següents premis:

Flor natural, premi d'honor i cortesia ofert per algunes senyores de aquesta vila, s'adjudicarà a la millor poesia quin assumpto's dexa a lliure elecció del poeta.

Una escribania d'argent, premi del Ajuntament d'aquesta vila, a la millor composició poètica de tema lliure.

Un exemplar de "La Tradició Catalana", ofrena de son autor el doctor don Josep Torres i Bages, a la millor poesia en llaor del doctor don Josep Morgades i Gili, com insigne restaurador de la simbólica Basílica de Santa Maria de Ripoll.

Una ploma d'argent, oferex l'arxiprest Rvnt. don Josep Ausió, a qui canti en millor romans el martiri de Sant Eudal.

Cent pessetas en metàlic premi de la Acadèmia Catòlica, a la millor obra teatral en un o més actes propia pera esser representada en societats catòliques.

Un objecte d'art, premi del Centre Obrer, al autor de la poesia que més dignifiqui el treballador.

Un brot de roure d'or i argent, oferex la Lliga Catalanista a la millor poesia patriòtica.

Una flor de passionera d'or i argent, premi de don Pere Palau G. de Quijano, a la millor composició poètica que lloant la reconstrucció del Monastir de Ripoll agermani en relació amb aquest els recorts del Ecm. doctor don Josep Morgades, bisbe de Vich i Barcelona, y del immortal poeta mossen Jascinto Verdaguer.

Un bust artístic ofrena del senyor Rossendo Serra, al més complert aplec de tradicions del Comte l'Arnau i senyalament dels llocs relacionats am les matexes.

Un exemplar de la magnífica Geografia Universal, den Lluís Gregoire, dos tomos ricament encuadernats, ofrena de don Francesc Puig i Alfonso a la millor guia descriptiva del Monastir de Ripoll, en son estat actual, preferint en igualtat de mèrits la que sia més concisa.

Tots els treballs haurán d'esser remesos abans del dia 24 d'abril, al secretari del Jurat, Arrabal de Sant Pere, núm. 4.

Formarán el Jurat calificador els senyors: Pere Palau G. de Quijano, president.—Joaquím Ayné i Rabell, Salvador Vilaregut, Tomás Raguer, vocals.—Baldomer Parramón, secretari.

—Sempre qu'ens sigui possible donarem a conèixer el veredict del Jurat dels certams quins cartells insertem.

VIDA

**PUBLICACIÓ QUINZENAL
DE LITERATURA I ART**

Sortirà el 15 i 30 de cada mes

Preu de subscripció. Mitj any, 2'50 Pts. Se paga per avensat

NÚMERO SOLT 20 CENTIMS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SANTA CLARA, 4-3.er

Tipografia d'en Masó.—Ballesterias, 33 y 35.